

וילי

מאז ומעולם הרגיש וילי בטוח יותר במקום הבא מאשר במקום הנוכחי. חייו התנהלו על תפר המציאות המשתנה. רגל אחת תמיד נמצאה כבר בשלב הבא, בראייה מפוכחת של המציאות. עמוק אל תוך הגיל השלישי בנו וילי והניה את ביתם החמישי. "תראי את הנוף העירוני הזה," הוא אמר לה, "פתוח יותר מכל מה שהיה לנו בעבר."

"מדהים. זה המיקום הטוב ביותר בעיר, והנוף הזה שמור רק לנו, לתמיד," השיבה אשתו ברוך.

ממרום הקומה שבה שכנה דירתם הם צפו בבתים הנמוכים הגובלים בשכונתם, מברכים על הבחירה שעשו.

"תטעם את העוגה שאפיתי, היא עדיין חמה, ממש עכשיו יצאה מהתנור. חמש דקות עבודה, על בסיס מתכון שכבר הכנתי בעבר." היא הייתה גאה במעשה ידיה, והוא הניח את ידו על ידה. "עם הקפה," הוא אמר.

היא הכירה את טעמו ומיד הכניסה קפסולה אדומה אל מכונת הקפה והפעילה אותה. הוא אהב את הריח ואת הטעם החזק של הקפה שהיה רגיל לשתות זה שנים. עוגת השזיפים הייתה מתוקה

"פחדן. אני יודעת שאתה רוצה אותי," היא לחשה בקול פתייני.
 "מי זו?" שאלה אשתו שבדיוק יצאה מחדרה. היא לא הייתה מודעת לביקורה של קייט.
 "תכירי, קייט מהמשפט ההוא. איך את לא זוכרת?"
 "למה היא כאן?"
 "היא באה להתנצל."
 "אני מבקשת שתצאי מהבית שלנו," אמרה הניה בתוקף, "היה לנו מספיק ממך."
 "אני אצא מהבית שלך, אבל אשאר בראש שלו."
 "חוצפנית! באת לגנוב את האיש שלי?" הניה הרימה את קולה, והוא נסדק מרוב התרגשות, "אין לך מצפון או חרטה?"
 חולשה פשטה באיבריו של וילי וראשו הסתחרר. הוא מיהר להתיישב.
 "בואי, אלווה אותך החוצה," אמר לבסוף.
 "להתראות," אמרה לאשתו במבט מתנשא, "אני מבינה אותך."
 כשירדו במעלית אמר לה וילי בהתנצלות, "אני יודע שנפגעת, אבל כולנו היינו פגועים מהפרשה הזו."
 מעבר גלבוץ הוא מקום עצוב, עדות אילמת לאנומליה שבקיומה של מדינת ישראל, שטרם מצאה נתיב לשלום עם שכניה. גדרות תיל, עיניים אלקטרוניות של מצלמות ואנשי ביטחון דרוכים ניצבים בו יומם ולילה, שומרים על קו התפר המתוח. וילי הביט סביבו. מבטו היה ממוקד בשער היציאה, מחפש. ואז הוא הבחין בה. היא נופפה בידה בעליצות מופגנת, הליכתה קלילה וירכיה מתנועעות בקצב בטוח. הוא נופף לה בחזרה, אך ידו רעדה מעט. חוסר הביטחון והחשש מפני הבאות עדיין כרסמו בו.
 "הסר דאגה מליבך," אמרה בחיוך כשהגיעה אליו, "אני ישראלית בדיוק כמוך, אבל בעיניהם אני רק עוד פיליפינית."

מדי לטעמו, והוא נהנה לשטוף את המתיקות מגרונו בטעם הקפה המריר.
 שקט עכשיו. שאון המטוסים מעל ראשם כבר שכך. בדרום עדיין נהרגו חיילים. קבינט שנמנע מלעצור את המלחמה הזאת ולהציל את קורבנותיה החטופים ואת אלה הנלחמים למענם. ואז היא פשוט פתחה את הדלת ונכנסה. "השתחררתי. באתי להתנצל," אמרה בחיוך כובש. פניה היו נקיות מאיפור ומבטה רך. עיניו התמגנטו אליה ונשימתו נעתקה. הוא היה נבוך. האם ייכנע לקסם הנשי שלה ושוב ייתן לה מקום בחייו?
 "עברתי לגור בקבטיה," היא סיפרה.
 "אבל זה ברשות הפלסטינית. איך הגעת אליי?"
 "תכבד אישה ותציע לה לשות משהו," אמרה בביטחון עצמי מופגן.
 "זה סיפור שלא נגמר, מה שקורה בינינו," אמר, ובדבריו כבר ניכרה נימה מפויסת.
 "פיציתי אותך כפי שקבע בית המשפט."
 "נכון, אבל הייתי כאוב נפשית מהפרשה ההיא."
 "תשחרר. הרי שנינו יודעים שהייתי קורבן בדיוק כמוך. אני רק מבקשת ששוב תאמין לי."
 "מה את עושה בקבטיה? אני בכלל לא בטוח שמותר לך להיות כאן. השב"כ רואה הכול. איך מצאת אותי?"
 "כבר אז ידעת כמה אני מתוחכמת," היא אמרה וקרצה.
 "מה אעשה איתך?" הוא אמר, כנוע.
 "תאהב אותי כמו אז... שנינו היינו מעורבים בהרפתקה עסקית שלא צלחה. הפלטפורמה הייתה אכזרית ואלימה," היא ענתה והסתכלה סביבה, "בנית לעצמך בית יפה. בקו אווירי אנחנו די קרובים."
 "חוץ מהעובדה שאנחנו שייכים לישות מדינית עוינת," הוא אמר לה, "האם את מתכוונת להכשיל אותי שוב?"

"תזמין עוד יין," היא ביקשה בקול רך.

"אדום?"

"כן."

השמש נסתה לשקוע, והאור שינה את צבעו לכתום עמוק. הם השיקו כוסות, וצליל ההשקה היה נמוך מעט מקודמו.

"שמת לב שהצליל שונה?" שאלה.

"לא. השמיעה שלי כבר לא מזהה את דקויות הצלילים הגבוהים.

אלה כבר לא מגיעים לאוזניי."

היין ריכך את רגשותיו של וילי, והוא הניח את ידו סמוך לידה,

נוגע-לא-נוגע. עדיין חש ספק קל.

קייט שילבה את ידה בידו.

"נעים," הוא אמר.

"תעזור לי עם התשוקה לילד משלי?" היא הטילה את הפצצה,

ווילי היה המום.

"נמשיך לדבר על זה. את לא מצפה לתשובה כרגע," השיב,

מתחמק, "בואי, אחזיר אותך למחסום." הוא קם ממקומו.

"שב עוד קצת, כל כך נעים כאן," ביקשה קייט, והוא נענה

לבקשתה.

כאשר החזיר אותה למחסום כבר ירד הערב. הנסיעה הקצרה

לא הותירה להם זמן לחידוש השיחה.

היא קירבה אליו את ראשה, כאילו רצתה להיפרד ולהשאיר

געגוע. וילי התקשה להכחיש את משיכתו אליה. ריח שיערה

הטריף את חושיו.

הוא ליטף את לחיה בעדינות. "להתראות," התחמק ושלט

ברגשותיו.

"נדבר," היא נפרדה ממנו, והחור השחור בלע את דמותה.

"כוחות צה"ל נלחמים במרחב ג'נין" - זו הייתה כותרת חדשות

הבוקר.

היא השתתקה לרגע והוסיפה בקול נמוך יותר, "בחרתי לגור שם כי רציתי להחזיר לעצמי את האנונימיות. אחרי המשפט הרגשתי חשופה מדי, כאילו כל העולם מביט בי."

"טוב," אמר וילי בהיסוס, מנסה לנסוך ביטחון בשניהם, "אנחנו

מתחילים מסע חדש. את המסע הוא אנחנו משאירים מאחור."

"האם אנחנו מסוגלים פשוט למחוק את הפרשה ההיא

מהזיכרון?" היא שאלה.

"זה יהיה קשה. כאב עמוק משאיר צלקת בנפש," ענה וילי,

"בואי ניסע מכאן למקום נעים יותר. נמשיך שם."

"מסעדת האחים" הייתה מסעדה קסומה, בנויה מעץ ומשקיפה

אל נוף העמק. הם התיישבו ליד שולחן פינתי.

"עשיתי תהליך עמוק של הבראה מהטראומה ההיא," הוא אמר

בשקט, מבטו העצוב ממוקד בעיניה. "ספרי לי על עצמך," ביקש.

"אני עדיין רווקה. גברים רוצים אותי בזכות היופי הנשי שלי,

אבל אני לא מסוגלת לחיות בזוגיות. אני זקוקה לחופש שלי."

"את באמת כל כך יפה... ומושכת..." העז וילי לומר, מגמגם.

"אתה מסמיק, וילי. זה מחמיא לי. אני עוד מעט בת ארבעים,

ואני רוצה להיות אימא לילד משלי. זו ההזדמנות האחרונה שלי,"

היא גילתה את סודה.

"בואי נבקש תפריט, את בוודאי רעבה," הוא אמר, מנסה

לצאת ממבוכה.

"נשתה יין?" שאלה.

"בטח. קצת להוריד את המתח ולהשתחרר," ענה וילי.

"אדום או לבן?" שאלה קייט.

"לבן הולך טוב עם אוכל," השיב.

הם השיקו כוסיות, וצליל המגע העדין של הכוסות נעם לאוזניו.

"נזמין סלט לשנינו?" הוא הציע.

"מעולה," היא השיבה וניגבה באצבעה טיפת יין משפתה

התחתונה.

הם לא מיהרו לקום ממקומם.

"רק לחרדים יש בי רגש של שנאה שאינו מתרכז עם השנים. הם מייצגים את כל מה שמנוגד לעולמנו הערכי." וילי חש לא נוח עם ביטוי רגש השנאה שבו. מבטו נדר באי־שקט.

"אבל כל עוד אנחנו מכילים את השנאה הזו בתוכנו, זה לא פוגע באיש," היא השיבה.

"ומצפוננו נשאר נקי," הוא השלים.

"בעקבות שורה של פיגועים שיצאו מקבטיה, כוחות צה"ל נכנסו בכוחות גדולים לחסל את מקורות הטרור."

"מזועזע," אמר וילי להניה, "אני ממליץ לך לא לצפות בחדשות הערב."

הם היו בעשור השביעי לחייהם. כבר חוו מלחמות, וגם למדו לנהל את חייהם המשפחתיים הנוחים לצד המציאות הפוליטית והביטחונית בארץ, ששוב ושוב שינתה את פניה.

מאז עמד על דעתו, עוד בשנות השלושים לחייו, וילי ידע בוודאות שהכיבוש יביא את ריח הבאשים שלו. דודו נרצח על ידי פורעים ערבים, חבריו נהרגו במלחמות שנכפו עליהם, המדינה הלכה ימינה והוא ראה את האסון במבט מפוכח.

גורלו של וילי נקבע בנסיבות ההיסטוריות של העם היהודי ובפתרון הציוני שבחרו בני דור הוריו, שאיבדו את משפחתם בשואה. הוריו קראו לו וילי וקיוו שהשם, שמקורו במורשת האנגלית העתיקה, ייטיב עם גורלו.

הוא לא היה יכול לחיות במקום אחר; כבר ידע טעמה של זרות במקום שאינך רצוי בו. רק חודש עבר מאז חזרו מטיוול בנופיה היפים של גרמניה, שבו גורשו מאתר קרוואנים רק בשל זהותם כישראלים. "ראוס!" צרח עליהם בעל האכסניה בקולו הגס. בגרמנית זה נשמע לוילי עוד יותר מאיים, מעלה אסוציאציה מרדיפת כל בני משפחתו שנספו בשואה. הוא נחרד מזיכרון המקרה.

"חידוש הקשר שלך עם קייט מדאיג אותי," אמרה לו הניה בטון מאשים, "אני מרגישה שהתפייסת איתה."

"היא פיצתה אותנו ושילמה את חובה לחברה. גם את דורון לא החרמנו אחרי שכשל."

"נכון. החמלה והסליחה עושות אותנו טובים יותר," אישרה הניה.